

In medias res

Nem kis öniróniával vállaltuk a "Bölcsész" szerkesztését. Mégis abban a reményben, hogy a folyton felbukkanó akadályok nem minden elképzelésünket semmisítik meg. Vannak elmentmondások, amelyek bénítólag hatnak. Idetartozik az a paradox helyzet, hogy épp egy szellemi közeg, amely leginkább hivatott arra, hogy humán műveltségét ne csak teljes intenzitással fejlessze, hanem később hivatásszerűen terjessze is, gyakran még önmaga fenntartására is képtelen. Félreértés ne essék, nem attól tartunk, hogy középiskolákba kikerülve nem tudunk precízen elragozni egy ígét, vagy felsorolni verscímeket. De vajon ki tudunk-e alakítani a felnőttkor előtt állókban egy olyan átfogó és differenciált szemléletmódot, amelynek megléte vagy hiánya egész életen át elkíséri az embert, ha önmagunk szellemi mozgását ennyire lecsökkentjük?

A közöny, mindenekelőtt saját közönyünk, az "agyonhallgatott" szemináriumoktól kezdve a közösségi élet passzivitásáig - lehangoló kísérőjelenség. Okát az érdektelenségben és az óvatosságban egyaránt kereshetjük.

A "szakmai" érdektelenséget nem értjük meg: ha az előadások témáján és "milyenségén" nem is változtathatunk, a foglalkozások légkörét mi teremthetjük meg. Jelentős energiákat köt le az egyéni életre való beállítódás is. Azok, akik emiatt huzódnak vissza, miközben szakmai érvényesülésüket és egyéni boldogságukat keresik, kiszakítják magukat a közösségből, amely pedig mindkettőnek - közvetve vagy közvetlenül - alapja és feltétele.

Szükséges, hogy mi, "iskolapadban ülő felnőttek", éljünk "intézményes" lehetőségünkkel, sokat és komolyan vitázzunk egymással, s hogy spontán kialakulhassanak közös nevezők, amelyek érvényüket későbbi életünk folyamán sem veszítik el teljesen.

Azok, akik csak a problémamentes kérdéseket szeretik, s lemondanak gondolataikról, lemondanak egyúttal annak lehetőségéről is, hogy azokból csak töredéknyi is megvalósuljon.

Minden olyan kérdés pedig, amely - mivel nem közvetlen személyes életünkhöz kapcsolódik -, már mások ügye is, tehát valamiféle megoldás is csak "kivülről" várható, ez pedig csak együttműködésben vagy vitában valósulhat meg.

Don Quijote szélmalom-kalandján keserűen mosolygunk, s közben megfeledkezünk a hic et nunc lehetőségéről. A dolgok közepébe végva kezdjük el munkánkat, amelynek csak akkor lesz értelme, ha minél többen belátjátok, a lap "életképessége" töletek függ. Élmények és problémák bőven adódnak életünkben, olyanok is, melyekről érdemes beszélni.

Nem csak cikkeket és rajzokat várunk töletek, hanem ötleteket is. Mivel egyik célunk az, hogy minél pontosabban látassuk saját életünket, ha ti nem nyilatkoztok, ez a kép óhatatlanul hamis lesz.

A lap szerkesztése nem lehet személyekhez kötött. Folytonossága, amelynek szükségességét talán már nem kell indokolnunk, megkivánja, hogy a "változások" lehetőleg akadózások nélkül történjenek. Szeretnénk, ha azok, akik velünk dolgoznak, vagy később dolgozni fognak, nem csak a munka terhét vennék át majd tőlünk, hanem törekvéseink őszinteségét is.

Szandra Zoltán